

dkujke šmugi kanunow a malšne merweńe tych wojakow. Nozy běchu te dawno dozakane Turkoše pschischli, šynny tog profejta, jederne dobywaće we puščiznach. We wěrnosczi, to běchu zaščne hupy; brune a zarne hobliža, afrikańska draštwa, kšchute koščzi. Běda tebe, nimška mtožina! žož te žědy še nawale, tam sni husche a subow-šchripotańe. My žěchmy dalej. Suž we Oberndorfe husnachmy, až nězo wošebnego předk stoj; te husčki šebe šchepotachu a počasowachu k Weissenburgu. Te wojaki chožachu gorěj a dočoj; jaden zaščo: „Tam sposy jo nězo nowego!“ Drugi pschaščascho: „žoga?“ Tšcheschi wotgroni: „Ja něwěm!“ Wotere měńachu, až te worposty še paš ras běže. Snyščzi druge še woternuchu: „Žo bužo? Sewšchym niz!“ Našche burja paš zujachu: Nězojano, Franzosaće abo Prusijany.

A š rasom, rowno aby hogńezny rejtaš pschilescheš, š rasom roslegascho še to pschelekańe: „te Pschuške pschidu!“ Žo, to grimańe tych kanunow šapowedaščo psches šchykne gory, až te Nimske šu Weissenburg napadnuli a až tam sposy ta reja še jo sachopika!

Něto pomyslij še, kaš nam jo byto! kaš džañe naš jo napadnušo. Woni pschidu! woni pschidu! Moj Bog, woni še poraju na naš! To gańańe, to pschaščañe! žo šu? žo jo našch maršchal? žo jo Ducrot? Nicht namožascho wotgrona dasch. Wojasń a nažeja še zaščnyščtej; hutščoba dybascho možńe. Čhto dobywa? budu jich hubišch a hugnasch? něwě ga nicht niz wěstego? Snyščzi še mudrostowachu: te něpschidu nutsch! Drugi: „žywe něpschidu wen!“ Te zaščnywe paš jěkotachu: „jo, jo, tam sposy! něštyščnyšcho, kaš še grimjo! kaš te kanuny tagaju!“ Žeńške šakamowachu šebe ruže a žačosčichu: „Woni